

طراحی پیاده راه در جهت ارتقاء کیفیت و ایجاد تعاملات اجتماعی در محور شهری

مبینا غنی پور 1*، ماریا کرد جمشیدی 2

1- دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه مازندران، بابلسر، ایران.

mobina.gh91@yahoo.com

2- استادیار، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه مازندران، بابلسر، ایران.

m_kordjamshidi@yahoo.com

چکیده

امروزه کیفیت ضعیف فضاهای شهری در کشورمان، ایران، نه تنها موجب دور شدن و راندن مردم از این فضاها شده، بلکه مکان‌هایی با عدم موفقیت در ایجاد تعاملات اجتماعی خلق کرده است. بی‌توجهی به حرکت پیاده نیز، محیط شهرها را به مکان‌هایی بی‌روح و ماشینی تبدیل کرده است. از آن‌جا که میزان موفقیت فضاهای شهر بسته به میزان استفاده و حضور شهروندان می‌باشد، پس بر معماری و شهرسازی است که با ارائه راهکارهایی در جهت ارتقا کیفیت مسیرهای شهری، در پی افزایش همبستگی انسان‌ها باشد. در این راستا ایجاد محورهای پیاده در محورهای مرکزی شهرها که ماهیتی تجاری نیز دارند، یکی از موثرترین راهکارها برای ارتقا کیفیت و ایجاد این نوع روابط شهروندی می‌باشد. هدف اصلی این پژوهش نیز یافتن اصول مشترک پیاده‌مداری و ارتقا کیفیت در راستای ایجاد تعاملات اجتماعی می‌باشد. در تحقیق حاضر از روش کیفی استفاده شده. نتایج حاصله از مطالعه مبانی نظری پژوهش در قسمت کیفی، ماتریسی از وجه اشتراک مؤلفه‌های تأثیرگذار بر کیفیات پیاده‌راه‌ها، مولفه‌های پیاده‌مداری و مولفه‌های موثر بر تعاملات اجتماعی را نشان داد.

واژگان کلیدی: پیاده‌راه، پیاده‌مداری، ارتقا کیفی، تعاملات اجتماعی، محور مرکزی شهری